

Arrest

nr. 94 413 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Kazachs staatsburger van Koerdische origine, bent afkomstig uit Tolebi, Kazachstan. Sinds 16 juli 2010 bent u traditioneel en sinds 7 augustus 2010 officieel gehuwd met F. D. (...) (O.V. X) met wie u één kind heeft. Uw man heeft een verblijfsvergunning in België.

U kende geen problemen in uw land van herkomst. Op 22 augustus 2011 verliet u Kazachstan en kwam diezelfde dag in België aan. Aangezien een procedure om documenten te verkrijgen bij de

gemeente faalde, vroeg u op 30 december 2011 asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Eveneens legt u uw internationaal paspoort, geboorteakte, huwelijksakte en de verblijfstitel van uw man voor.

B. Motivering

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de asielprocedure bedoeld is om bescherming te geven aan personen die een ernstig gevaar lopen in hun land van herkomst. De asielprocedure is dus niet de geëigende procedure voor het bekomen van een oplossing voor uw (verblijfs)problemen in België.

Daarnaast is uit uw verklaringen duidelijk gebleken dat u ten aanzien van uw land van herkomst geen enkel vrees heeft. U verklaart dat u geen problemen kende in uw thuisland. (CGVS p. 6) U heeft geen weet van enige vroegere problemen van uw man in Kazachstan maar stelt dat hij er momenteel geen problemen kent. (CGVS p. 6 en 7) U verklaart voorts dat er geen andere reden is, buiten de hereniging met uw man, van uw vertrek is naar België. (CGVS p. 7).

Op basis van uw verklaringen kan bijgevolg in uw hoofde dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld en verder blijkt geenszins uit uw verklaringen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve wenst het Commissariaat-generaal op te merken dat uw man, F. D. (...) (O.V. 5.600.374) op 20 april 2004 asiel aanvraagde bij de Belgische asielinstanties, samen met zijn ouders die reeds in 2002 een eerste asielaanvraag indienden. Er werd in de toenmalige procedure besloten tot een weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken aangezien de asielaanvraag bedrieglijk was, een beslissing die gevolgd werd door het Commissariaat-generaal. Uw man deed vervolgens afstand van geding bij de Raad van State. Op 21 december 2009 kreeg uw man een Belgische verblijfstitel.

Daarenboven zij erop gewezen dat u een beroep kan doen op de geëigende procedure inzake gezinshereniging, zoals die wordt voorzien in de Vreemdelingenwet, voor het verkrijgen van een geldig verblijfsstatuut als partner van een persoon met Belgische verblijfstitel.

Uw neergelede documenten kunnen de gedane vaststelling niet wijzigen. Uw internationaal paspoort, huwelijksakte, geboorteakte en de verblijfstitel van uw man attesteren enkel uw identiteit, burgerlijke staat en het statuut van uw man in België, hetgeen niet betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikels 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van de vluchtelingen en van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Ten slotte meent verzoekende partij dat onderhavige beslissing door verwerende partij met machtsoverschrijding werd genomen.

2.2.1. Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich zou hebben bezondigd aan machtsoverschrijding, stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aanvoert op welke manier verwerende partij onderhavige bestreden beslissing met machtsoverschrijding zou hebben genomen. Dit terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat verwerende partij haar verwijt geen enkel begin van bewijs ter staving van haar asielrelaas voorgelegd te hebben, en vervolgens betoogt dat ze haar land is ontvlucht omdat ze voor haar veiligheid vreesde en dat ze in die situatie er niet aan dacht dat het vergaren van bewijs noodzakelijk is, merkt de Raad op dat nergens in de motivering van verwerende partij gerept wordt over het ontbreken van enig bewijs. Derhalve mist dit argument feitelijke grondslag.

2.2.5.1. Betreffende de beoordeling of er een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 in hoofde van verzoekende partij bestaat, betreurt verzoekende partij dat verwerende partij heeft nagelaten verder te onderzoeken wat verzoekende partij wist over de feiten waarvoor haar echtgenoot in 2004 een asielaanvraag had ingediend en dat verwerende partij verzoekende partij niet verder heeft ondervraagd teneinde te weten te komen of er geen gegronde vrees bestaat ten opzichte van de feiten waarvoor haar echtgenoot een asielaanvraag had ingediend.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag op de asielzoeker zelf rust en dat het de taak van de asielzoekers zelf is om de verschillende elementen van hun relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvragen aan te reiken. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk heeft gesteld dat zijzelf geen problemen heeft gekend in Kazachstan, dat zij enkel naar België is gekomen om hier bij haar echtgenoot te zijn en dat haar man evenmin problemen kent in Kazachstan (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 21/08/2012, p. 6-7). Daar verzoekende partij duidelijk aangeeft dat haar echtgenoot geen problemen heeft in Kazachstan diende verwerende partij haar dan ook niet verder te ondervragen omtrent de feiten waarvoor haar echtgenoot ooit een asielaanvraag heeft ingediend.

2.2.6. De Raad stelt vast dat verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat verzoekende partij geen enkel probleem heeft gekend dat ressorteert onder de vluchtelingenrechtelijke criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 dat voorziet in een gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of de politieke overtuiging van de asielzoeker, aangezien verzoekende partij zelf verklaart dat noch zijzelf noch haar echtgenoot problemen kennen in Kazachstan en dat de hereniging met haar echtgenoot de enige reden voor haar komst naar België vormt. De Raad merkt op dat het verzoekschrift geen concrete argumenten bevat die de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht stellen. Het verdere verweer van verzoekende partij dienaangaande bestaat immers louter uit een weergave van de definitie van het begrip vluchteling, zoals vermeld in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, en tot het stellen dat zij aan deze voorwaarden voldoet. De Raad wijst er evenwel op dat deze louter theoretische uiteenzetting niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de definitie van voormeld Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft. Ook het louter bevestigen dat verzoekende partij voldoet aan de door het artikel gestelde voorwaarden, zonder enige verdere motivering, volstaat uiteraard niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De door

de verwerende partij gedane vaststelling dat verzoekende partij geen gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.7.1. Wat betreft het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is verzoekende partij van oordeel dat verwerende partij haar beslissing betreffende het niet toekennen van de subsidiaire bescherming in dit verband niet gemotiveerd heeft, terwijl dit volgens haar nodig was gezien de feiten toelaten te denken dat de verzoekende partij een dergelijk risico loopt. Ze meent dan ook dat verwerende partij een klaarblijkelijke vergissing begaat van appreciatie en dat verwerende partij de principes schendt van goede administratie en evenredigheid. Verder geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift nog aan dat het risico goed en degelijk bewezen is, en verwijst ze naar wat aangehaald werd tijdens haar verhoor.

2.2.7.2. De Raad merkt hier eveneens op dat de enige reden die verzoekende partij aanhaalt waarom ze naar België is gekomen het samenzijn met haar echtgenoot is, die in België gemachtigd is te verblijven. Er kan dan ook gesteld worden dat in hoofde van verzoekende partij geen reëel risico bestaat op ernstige schade, daar ernstige schade volgens artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet bestaat uit: *“a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Het volstond dan ook dat verwerende partij verwees naar de verklaringen waarin verzoekende partij stelde dat noch zijzelf noch haar echtgenoot problemen kennen in het land van herkomst en dat de enige reden voor haar vertrek naar België de hereniging met haar echtgenoot was, om eveneens op grond hiervan te besluiten tot het niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan motivering of van een klaarblijkelijke vergissing van appreciatie.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij een schending van de principes van een goede administratie en evenredigheid opwerpt, zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of hoe deze onderhavig beginsel zou geschonden hebben. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing het principe van goede administratie of van evenredigheid zou geschonden hebben, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat daar waar verzoekende partij aangeeft dat het risico goed en degelijk bewezen is, verzoekende partij verder nalaat dit te staven met concrete argumenten, hetgeen niet van die aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.2.8. De raad oordeelt dat verwerende partij uit de verklaringen van verzoekende partij in verband met haar problemen in haar land van herkomst, waarbij zij stelde dat noch zijzelf noch haar echtgenoot problemen kennen, met recht kon besluiten tot het niet toekennen van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT